

๓๘

บุกธรรมะอย่างเดียวเป็นเรื่องสำคัญ

เรื่องธรรมะ ยายทำจนรู้หมดทุกสิ่งทุกอย่าง ว่าอะไรเป็นอะไร อะไรอยู่ที่ไหน

อย่างกับว่าสมมติของหยาบนะ เข็มอยู่ตรงไหน จานอยู่ตรงไหน ต้องไปค้นหามาให้หลวงพ่ोजนได้ ธรรมะก็เหมือนกัน ต้องค้นได้ขนาดนี้

เรื่องนั่งธรรมะยายเก่งมาก นั่งเก่งจริงๆ เวลาเข้าที่แล้ว ทั้งทุกอย่างหมด เอาแต่ธรรมะอย่างเดียว บุกธรรมะอย่างเดียว

ที่เห็นออกมารบกับหยาบ เวลายายออกมารบกับหยาบ ต้องถอยออกจากธรรมะละเอียดทีละชั้น ถอยออกมาทีละกาย ตั้งแต่กายพระอรหันต์จนถึงกายมนุษย์หยาบ พอถึงกายมนุษย์หยาบ ก็จวกเขาได้

พอเรื่องข้างนอกเรียบร้อยแล้ว ก็ทิ้ง เอาธรรมะคืน บุกธรรมะลืมเรื่องข้างนอกหมด

เพราะยายยังอาศัยโลกอยู่จึงต้องถอยออกมา

หยาบเรายังต้องกินข้าวนี้

หยาบก็ต้องรบ

ละเอียดยก็ต้องรบ

ที่เห็นยายออกมารบหยาบข้างนอก ก็
เพื่อให้งานเรียบร้อย รบไปงั้นแหละ

แต่พอเข้ากุญี่นั่งธรรมะ เรื่องทุกอย่างก็
วางทิ้งหมด มีแต่ธรรมะอย่างเดียว

เรื่องนี้ยายแบ่งเวลาเป็น พอนั่งธรรมะก็
เอาใจหยุดไปเรื่อยๆ ที่ศูนย์กลางกาย หยุดที่กาย
มนุษย์ ตกศูนย์ก็ถึงกายมนุษย์ละเอียด จนถึงกาย
ธรรมอรหัต มี ๑๘ กาย เป็นทางผ่าน

พอถึงกายธรรมอรหัตก็รู้เห็นหมด อย่าง
นี้เรียกว่า “รู้รอบตัว เห็นรอบตัว”

เวลาดังธรรมะของยาย พอดังธรรมะก็
เหมือนออกทะเล เวลาออกทะเลก็ไม่เห็นฝั่งเลย

ยาย ก็ตั้งเข็มทิศให้ตรง ไม่สนใจอย่างอื่น ตั้งเข็ม
ทิศให้ตรงอย่างเดียว ดึงธรรมชาติตรงตามเข็มทิศ
ของตัวเอง ว่าชั่วโมงนี้จะเอาอะไร...

เหมือนทางโลก เวลาเขาออกทะเล เขาก็
ยังมีเข็มทิศเลย เราทางธรรมะก็ต้องมีเหมือนกัน
ต้องแบ่งเวลาของเราให้เป็น วางเรื่องอื่นไว้ชั่วขณะ
นั่งธรรมะจึงจะก้าวหน้าได้

ถ้าเราไม่แบ่งเวลาอย่างที่ยายบอก

นั่งธรรมะ เต็มความคิดถึงบ้าน คิดถึงที่ทำงาน
คิดอย่างนั้น คิดอย่างนี้ คิดไป ใจก็เลยไม่หยุด

นั่งธรรมะต้องนั่ง เพื่อให้ใจหยุด

(๑ มีนาคม ๒๕๒๔)